

Det energiske bjerg

Der var engang et kæmpe højt bjerg, et sted langt væk. Det var så smukt det der bjerg. Langt væk var det. Men det kunne nåes, bjergets top, hvis mennesket vandrede lang tid og højt op. Mange ønskede at gå op på bjerget, men men de gjorde det ikke. Måske de følte, det var mere kendt at blive i dalen.

En gammel dame gik hver dag med sin lille spand op på bjerget og samlede energi. Hun fyldte spanden med energien. Den fandtes kun der på bjerget, det vidste hun. Hun vandrede tilpas ned igen med spanden fyldt.

I dalen var mange andre mennesker. Nogle sad bare og så på, andre diskuterede, hvordan alting nu var. De kunne aldrig blive enige, så derfor kunne de snakke i en uendelighed. Den ene syntes noget, den anden det modsatte. Sådan havde det altid været.

Langt oppe på bjerget sad en anden dame i sin sofa med en kikkert, der havde hun siddet i 109 år og holdt øje med, hvad alle de andre gjorde. Hun kedede sig nok noget. Dog sad hun der dag ud og dag ind med sin kikkert og holdt øje. Alt hun så i kikkerten fortalte hun til sin ven pingvinen, som altid sad i sofaen. Den nikkede og svarede: "Ja, så, Nåh, sådan." Mange fremmede fugle kom forbi, de ville også være, hvor der skete noget. De fulgtes med damen, som gik på bjerget hver dag og holdt hende med selskab. Det gjorde dem godt.

En raltet høne kom forbi nu og da, den var så miserabel, manglede mange fjer og var træt, havde ikke haft et nemt liv. Den kom her for at få lidt mad og god energi fra damens spand. Det elskede den. God energi. Så inden længe var den fin igen og havde fået alle sine fjer igen.

Mange spurgte damen, der hver dag gik på bjerget: "Jamen dog, hvordan gider du dog gå helt derop hver dag? Du må da blive træt. Bliv dog hernede hos os andre. Hvad laver du dog deroppe?"

Damen svarede: "I kunne gå med en dag, og mærke hvor godt det gør, har I lyst til det? Gå med. Jeg sidder der såmændt bare og ser lidt ud i verden, det er det hele. Og så fylder jeg min spand med energi imens."

Næh, nej, de havde ikke lyst til, at gå på bjerget og fylde en lille spand. Det var dog for fjollet.

De ville hellere bare snakke og sidde der, hvor de gjorde.

Så nogen blev siddende og andre gik på bjerget. Det blev de ved med i 89 år til. At sidde eller at gå.

Til stor tilfredshed for dem alle. Vi vælger selv, hvad vi vil.

